

V úvodu své práce autorka dobře vymezuje oblast, kterou chce zkoumat a která má být základnou dalších úvah. Část práce „Počátky krajinomalby-Čína“ je zajímavá, ale v práci stojí dosti osamoceně a poznatky z této exkurze do jiného kulturního prostoru jsou v dalším textu málo využity. Vývoj a proměny vnímání krajiny v běhu dějin jsou předeštěny tak, jak se traduje, tedy i s určitými stereotypy. Podobně tradičně interpretované pohledy na vznik a vývoj krajinomalby umožňuje autorce jen málo zajímavých závěrů a poznatků. Závěr teoretické práce je již podnětější a vyznění silně akcentuje citát z deníku Anny Frankové.

Tradičně pojaté krajiny a použití akvarelu velmi umocňuje záměr autorky pobývat v krajině, vstupovat do ní. Není zde skoro žádná bariéra technická a ani výkladová. Autorka nevkládá mezi sebe a krajinu různá modernistická či postmoderní klišé a teoretické floskule, je poutníkem v krajině, maluje to, co vidí a ví o tomto výseku universa. Také kresby fixem bezprostředně reagují na uchopovanou skutečnost a podobně jako v kresbách „Krajiny v kameni“ se snaží najít zákonitosti, rytmy, které se fraktálově v přírodě opakují. Jinak vyznívají kresby na betonových stěnách sila, kde do popředí vystupuje sociální a ekologický pohled na současnou krajinu.

Citová angažovanost, vcítění, spoluprožívání, vztah k přírodě, ke své krajině jsou hodnoty, které Magdaléna Rokosoná cítí a chápe a jak ukazuje její práce, umí je pěstovat a rozvíjet. Jak je patrné z příložených výtvarných prací dětí, dokázala autorka svými výtvarnými projekty žáky zaujmout a zprostředkovat jim kontakt a vhléd do zvoleného média.

Navrhuji klasifikaci velmi dobře.